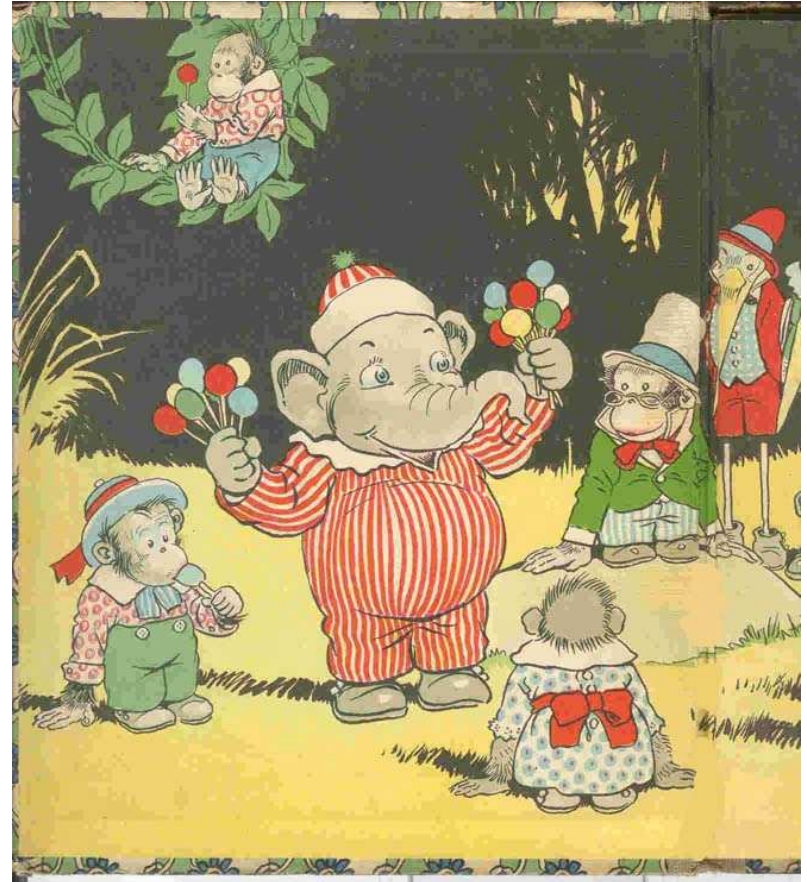
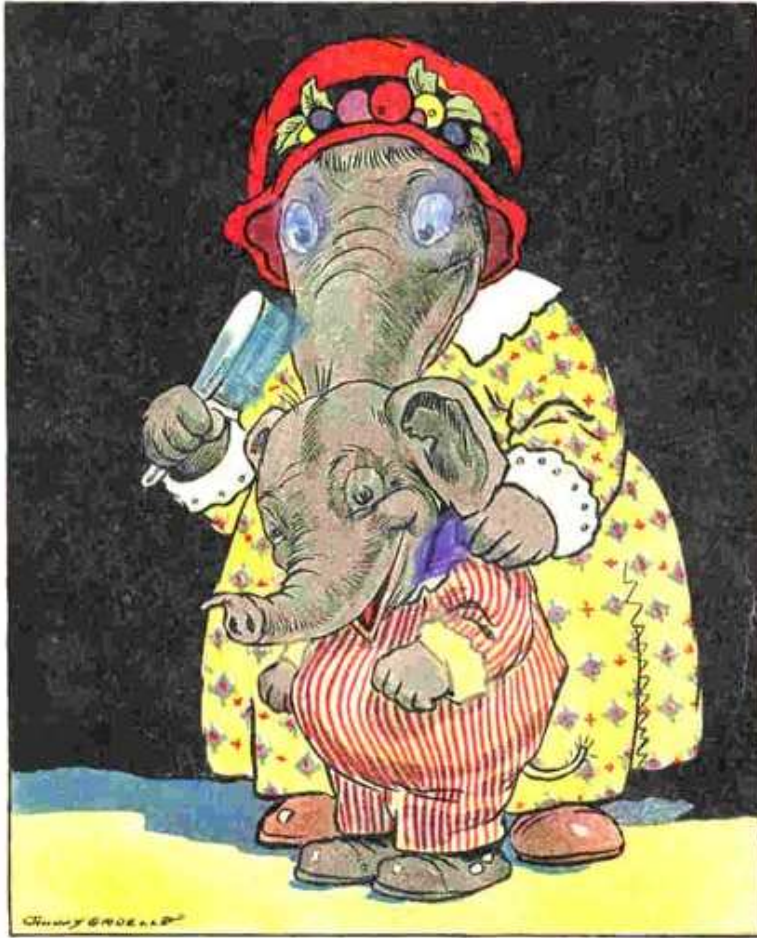

אדי הפיל

כתב וצייר ג'וני גרואל

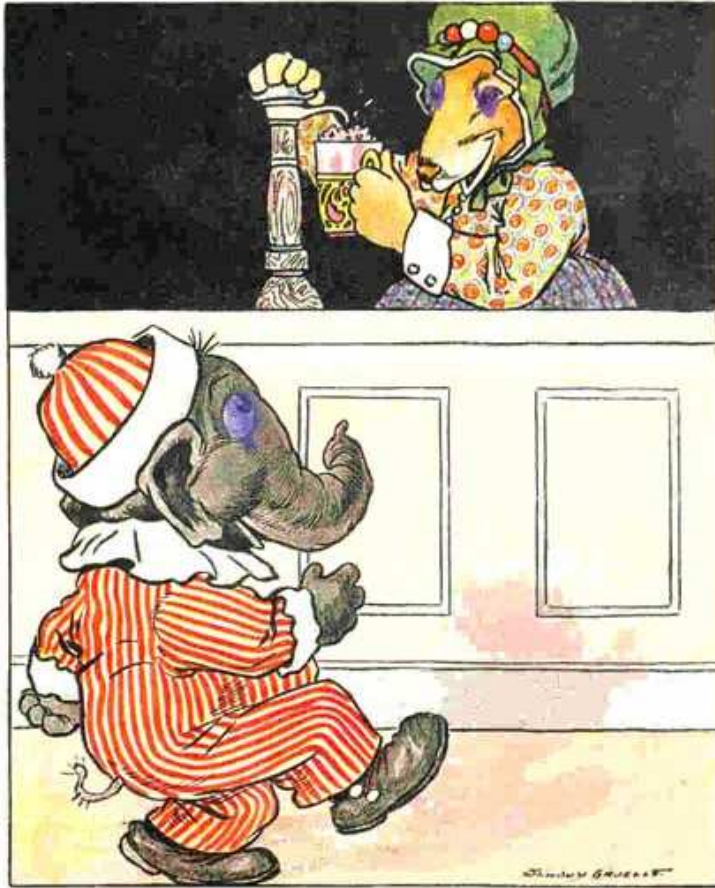
הוא רץ בשביל עד שהגיע לעיר יערה. כן, שם בדיוק בדלת המאפיה שלו עמד הדוד הרי הבהמות. הרי חיך כשראה את אדי הפיל.

"בוקר טוב, אדי הפיל!" קרא דוד הרי הבהמות "כמה יפה אתה נראה היום!" "בוקר טוב, דוד הרי הבהמות" אמר אדי הפיל "היום לבשתי בגדים יפים, כי אני הולך לביתה של סבתא הפילה, ואבלה איתה את היום כולו!"

"אני בטוח שתבלה בנעימים, אדי הפיל!" אמר דוד הבהמות. הוא לקח את ידו של אדי הפיל, והוביל אותו אל המאפיה שלו.

לאדי הפיל היו רק שש שערות על הראש, אבל אמא פילה חילקה אותם יפה באמצע ושמה את כובעו של אדי עליהם. אחר כך נישקה לאדי הפיל לשלום והביטה מהמרפסת איך הוא רץ על השביל. אדי הפיל היה שמח מאוד, כשיצא מהבית. היום לבש את הבגדים היפים ביותר שלו, ואמור היה לבלות את כל היום עם סבתא. וזה בוודאי יהיה נעים מאוד.

"הייתי רוצה שתנסה כמה מעוגיות השמנת שלי, שרק עכשיו יצאו מהתנור, ותגיד האם הן לא מתוקות מדי!"

דוד הרי הבהמות מילא שק גדול עם עוגיות השמנת ונתן אותו לאדי הפיל. "אתה עלול להיות רעב בדרך לסבתא הפיל!" צחק הדוד.

אדי הפיל אכל מיד שש מהעוגיות האווריריות והחליט שהן טעימות מאוד. "תודה דוד הרי הבהמות" אמר "הן בדיוק מתוקות במידה!"

דוד הרי הבהמות ראה מדלת המאפיה איך אדי הפיל רץ בדרך, עד שהגיע לדלת חנות הממתקים של דודה קטי הקנגורו.

"כן, כן זה בדיוק הטעם הנכון!" אמר אדי הפיל כששתה את הלימונדה. אזי דודה קטי הקנגורו מזגה לו עוד שש כוסות לימונדה, כי הוא נעשה הרי צמא מאוד מאכילת כל עוגיות השמנת. "תודה, דודה קטי הקנגורו!" אמר אדי הפיל "עכשיו אני מוכרח לרוץ לסבתא הפיל!"

בחנות עמדו צנצנות זכוכית רבות מלאות ממתקים שונים ואדי הפיל תמיד אהב להכנס שמה, כי דודה קטי הקנגורו תמיד נתנה לבחור לו את מה שמצא חן בעיניו. דודה קטי הקנגורו ראתה את אדי הפיל ההולך בדרך תוך אכילת עוגיות השמנת האחרונות. היא מיד נגשה לדלפק וכוס גדולה של לימונדה הייתה כבר מוכנה כשאדי הפיל נכנס לחנות שלה. "בוקר טוב, אדי הפיל!" אמרה דודה קטי הקנגורו "כמה יפה אתה נראה היום." "היום לבשתי את הבגדים היפים שלי" אמר אדי הפיל, אחרי שנישק לה בשתי הלחיים. "היום אני הולך לסבתא הפילה, לבלות איתה את כל היום!" דודה קטי הקנגורו שמה שתי קשיות בכוס הלימונדה, כשאדי הפיל טיפס על כסא גבוה שליד הדלפק. "אני לא בטוחה האם הלימונדה מספיק מתוקה!"

סבתא פיל גרה רחוק מעיר הג'ונגל וכדי להגיע אליה אדי הפיל מוכרח היה לעבור דרך חורשה, וחלקת שדה ואחר כך ללכת בשביל דרך היער העבה. השביל הוביל ישר לביתה של סבתא הפיל.

אבל כשאדי הפיל הגיע לחלקת השדה ראה שם ילד כושי קטן המוביל זוג שוורים. השוורים היו רתומים לעגלה עם גלגלים ענקיים, ועל העגלה היו בולי עץ גדולים וכבדים.

כשאדי הפיל הגיע למקום בו עמדה העגלה הוא ראה שהמשא הוא כל כך כבד שגלגלי העגלה הגדולים שקעו באדמה הרכה, והשוורים לא יכלו למשוך אותה.

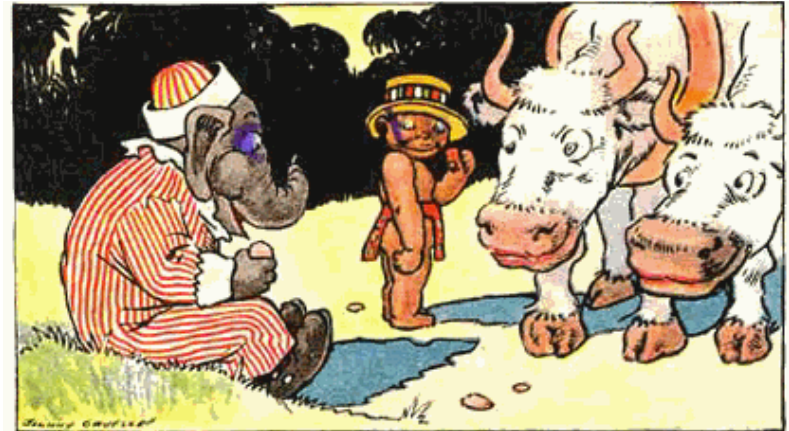
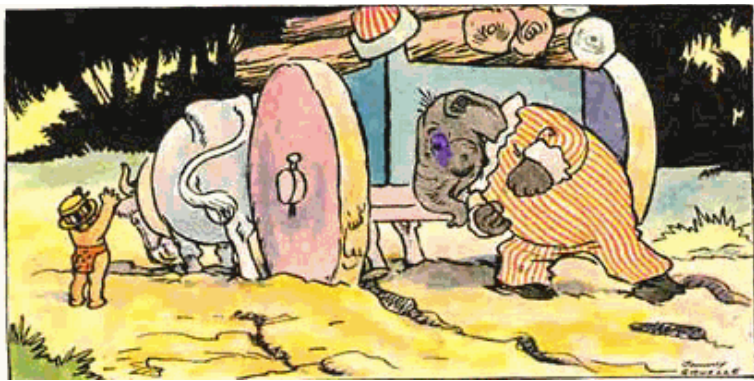
אדי הפיל אמר: "בוקר טוב, ילד כושי קטן! בוקר טוב, שוורים!" הילד הקטן והשוורים אמרו ביחד: "בוקר טוב, אדי הפיל! אנחנו שקועים בבוץ!"

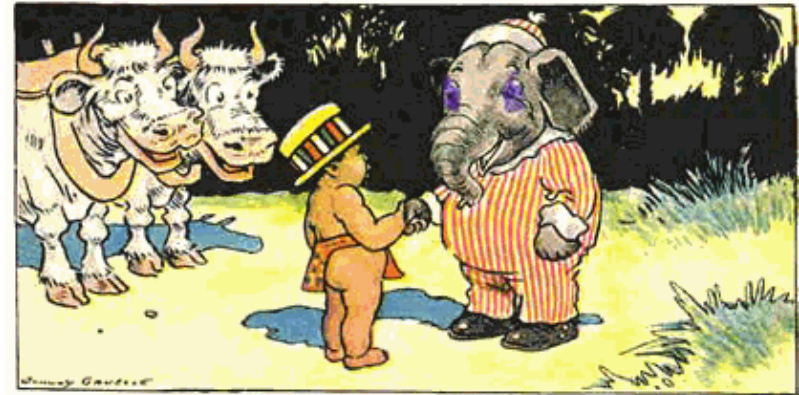
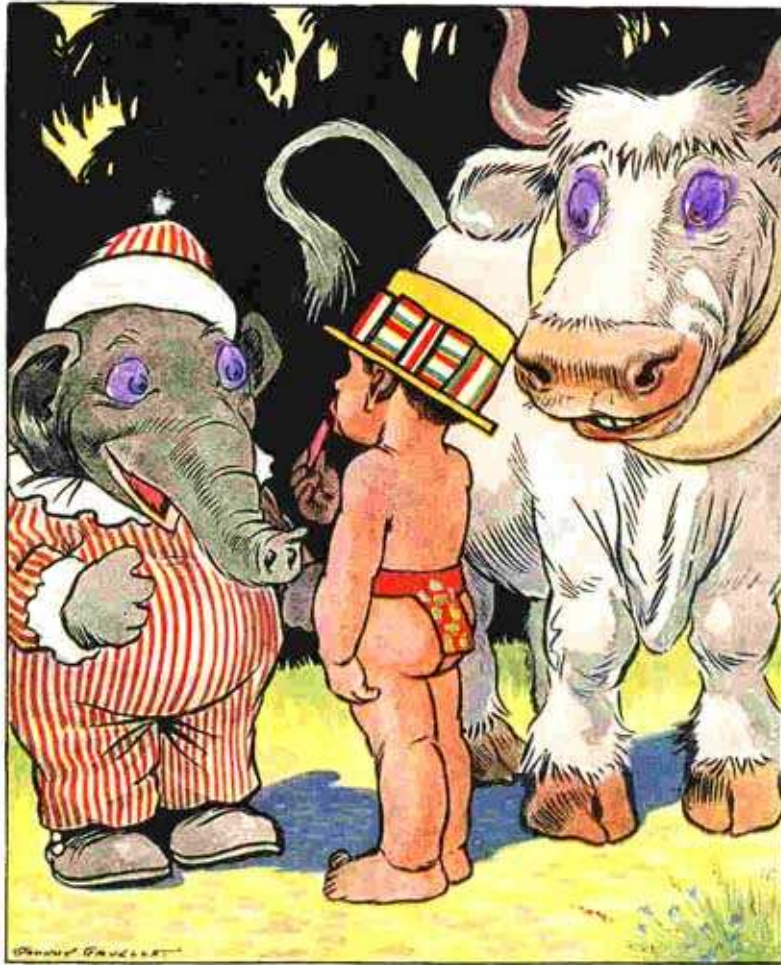
"אני בטוחה שתבלה בנעימים!" אמרה דודה קטי הקנגורו. היא עוד הכינה שק גדול של ממתקים והכניסה לו עוד חבילת גומי לעיסה לכיס.

"תודה, תודה, דודה קטי הקנגורו" קרא אדי הפיל, כשהגיע לקצה הרחוב, והוא נפנף בידו לדודה קטי הקנגורו.

ואז הוא הוריד את כובעו היפה ושם אותו על העגלה. הוא השעין את ראשו בדופן האחורי של העגלה והתחיל לדחוף. ילד כושי הקטן נתן צעקה לשוורים והם התחילו למשוך ולמשוך. ואדי הפיל דחף ודחף עד שהגלגלים הענקים של העגלה אמרו "סקויק-סקויק" והתחילו להסתובב, והעגלה הכבדה יצאה מהאדמה הרכה אל דרך קשה.

אדי הפיל נתן לילד כושי הקטן, ולכל אחד מהשוורים חתיכה גדולה של שוקולד. הוא אמר: "אם תוכלו שוקולד אולי יהיה לכם יותר כוח למשוך את העגלה!" אבל גם אחרי שהילד כושי הקטן והשוורים אכלו את השוקולד, עדיין לא יכלו להוציא את העגלה מהבוץ. "אני מבין שזה עוד כבד מדי בשבילכם!" אמר אדי הפיל. הוא תלה את שק הממתקים על ענף העץ, כדי שנמלים לא יגיעו אליו.

"תודה, תודה רבה, אדי הפיל" אמר ילד
כושי הקטן.
"על לא דבר" ענה אדי הפיל.
"תודה, תודה רבה, אדי הפיל" אמרו
השוורים.
"על לא דבר" ענה אדי הפיל.
"הייתי רוצה שיהיה לי דבר מה טוב בכיס,
לתת לך עבור העזרה" אמר ילד כושי
הקטן.
אדי הפיל והשוורים צחקו מאוד כששמעו
זאת, כי לילד כושי הקטן לא היו כלל
בגדים.

אדי הפיל עצר כל פעם כשראה פרחים יפים ואסף זר גדול בשביל סבתא פיל שלו.

וכשהשביל הגיע אל הנהר, אדי הפיל נעמד ואמר יפה "שלום" לכריסטופר התנין ולאלונזו האליגטור כי הוא תמיד פגש אותם כשהלך בדרך לסבתא פיל. כריסטופר התנין ואלונזו האליגטור ישבו על בול עץ גדול ועישנו מקטרות.

"שמחתי שיכולתי לעזור" אמר אדי הפיל "אינכם חייבים לי מאומה."

אדי הפיל נתן עוד לילד כושי הקטן ולכל אחד מהשוורים חתיכת גומי לעיסה. ילד כושי הקטן עוד סידר לאדי הפיל את שערות ראשו, ושם את כובעו על ראשו, ואדי הפיל המשיך לרוץ דרך השדה אל השביל העובר ביער.

כשאדי הפיל הגיע אל השביל המוביל לביתה של סבתא הפיל, הוא האט את צעדיו, כי היו שם כל כך הרבה דברים מעניינים.

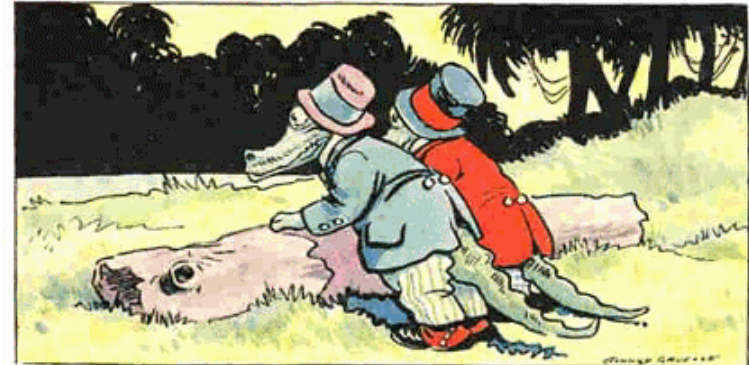
היו ציפורים עם נוצות בכל הצבעים, שעפו מענף אחד לשני. הן קראו לאדי הפיל, כשעבר לידם ושרו שירים יפים.

אחרי ששוחחו עוד קצת, אדי הפיל נפרד מכריסטופר התנין ומאלונזו האליגטור, והמשיך בדרכו אל ביתה של סבתא פיל. במהרה הוא הגיע לאזור בו חיו קופים רבים בצמרות עצים. אבל הוא לא ראה אותם בכלל, ואפילו סבא הקוף הגדול לא נראה, למרות שהוא תמיד נשאר בבית כשקופים אחרים יצאו לטייל. אדי הפיל חשב שזה דבר מוזר מאוד, ואמר זאת בקול רם. הוא התחיל לרוץ הלאה בשביל עד שהגיע לרחבה בה ישבו כל הקופים ובכו מאוד.

"וי" אמר אדי הפיל "מה קרה?" "הם לקחו את מבל הקופה הקטנה, ואת מנדי הקופה הקטנה ואת מיקי הקוף הקטן ואת מוריס הקוף הקטן, והובילו אותם מכאן!" בכו כל הקופים.

"מה דעתך. אדי הפיל?" אמרו כריסטופר התנין ואלונזו האליגטור "לפני זמן קצר עבר בנהר דבר משונה ביותר, ועליו ישבו שלושה או ארבעה אנשים! מה אתה חושב שזה יכול היה להיות?" אדי הפיל שאל: "האם זה עשה רעש כמו 'צ'וק-צ'וק-צ'וק'?" "כן בדיוק כך" אמרו כריסטופר התנין ואלונזו האליגטור. "אז זו הייתה סירה" אמר אדי הפיל "אני בטוח בכך."

אדי הפיל הבין זאת היטב כי חשב שגם הוא היה מרגיש רע מאוד אילו מישהו לקח אותו מאמא פיל שלו. הוא פתח את הכלוב, ניגב את דמעותיהם עם הממחטה הרקומה שלו ואחר כך הושיב את מבל הקופה ואת מנדי הקופה ואת מיקי הקוף ואת מוריס הקוף על גבו, אמר להם להחזיק חזק, ורץ איתם "טם-פם-טם-פם" בחזרה למקום בו ישבו ובכו כל הקופים. כשהקופים ראו את אדי הפיל רץ כל כך מהר, חשבו שהאנשים הרעים רודפים אחריו. הם קפצו ועלו גבוה לצמרות העצים.

אדי הפיל ידע מיד שהם מדברים על האנשים שבאו בסירה. לכן הוא התחיל לרוץ בכוון הנהר. הריצה שלו "טם-פם-טם-פם" עשתה רעש גדול שנשמע בכל רחבי היער.

הוא הגיע מהר למקום, שם על שפת הנהר ישבו ארבע אנשים ואכלו.

אבל כששמעו את אדי הפיל המגיע ישר אליהם ב"טם-פם-טם-פם" הגדול, עזבו את הכל ורצו לסירה שלהם.

אדי הפיל רץ אחריהם, אך לא יכול היה כבר לתפוס אותם, כי הם היו כבר בסירה.

הוא התחיל לחזור וחייך תחת החדק שלו כי הם נראו לא מצחיקים מאוד בבריחתם. אבל כשאדי הפיל הגיע למקום בחוף, בו אכלו האנשים, ראה כלוב גדול ובו את מבל הקופה ואת מנדי הקופה ואת מיקי הקוף ואת מוריס הקוף. וכל הקופים הקטנים בכו מאוד, מאוד.

אבל כשראו על גבו את מבל הקופה ואת
מנדי הקופה ואת מיקי הקוף ואת מוריס
הקוף, הם ירדו מהעצים במהירות
והתאספו סביבו.

"תודה לך, אדי הפיל!" אמרה אמא של
מבל הקופה.

"על לא דבר" ענה אדי הפיל.

"תודה לך, אדי הפיל!" אמרה אמא של
מנדי הקופה.

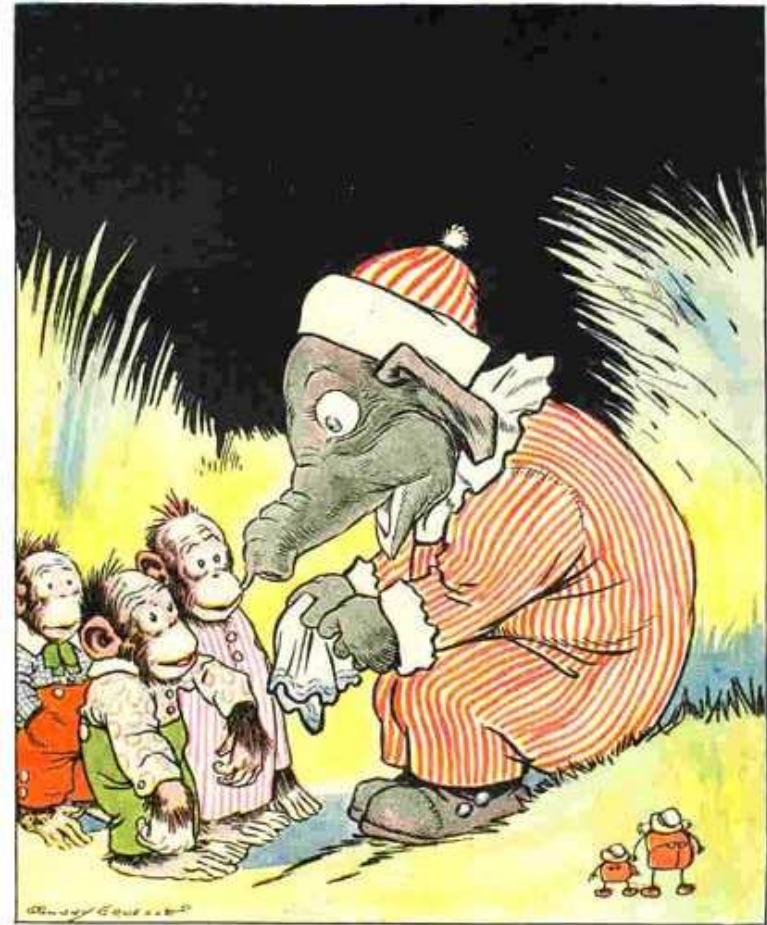
"על לא דבר" ענה אדי הפיל.

"תודה לך, אדי הפיל!" אמרה אמא של
מיקי הקוף.

"על לא דבר" ענה אדי הפיל.

"תודה לך, אדי הפיל!" אמרה אמא של
מוריס הקוף.

"על לא דבר" ענה אדי הפיל.

אני מבטיח!" אמר אדי הפיל, ושם את סבא קוף על גבו. סבא קוף הראה לאדי הפיל את הדרך ובמהרה הם הגיעו לשדה. אדי הפיל הופתע מאוד כי לא ידע שיש שדה במקום זה. בכל מקום היו פרחים צבעוניים. אדומים ולבנים וצהובים וורודים וירוקים ושחורים, צומחים על גבעולים דקים.

ואז כל הקופים אמרו ביחד:
"תודה לך, אדי הפיל!"
ואדי הפיל אמר: "על לא דבר."
וכולם היו שמחים מאוד.
אבל כשאדי הפיל אמר "שלום" לכל הקופים, סבא הקוף לחש דבר מה לקופים אחרים, וכולם נודו בראשם. ואז אמר סבא הקוף לאדי הפיל: "אנו רוצים לתת לך משהו על כך שעזרת לנו."
"לא התכוונתי לכך!" אמר אדי הפיל "עזרתי כמה שיכולתי, כי אני אוהב לעזור לאלה שבצרה ולשמח אותם."
"כן, כן, אנו יודעים כמה אתה טוב-לב, אדי הפיל" אמר סבא הקוף "ובכל זאת אנו רוצים לתת לך משהו. אני אראה לך את הדרך, אם תקח אותי על גבך, למקום שידוע רק לקופים, ואתה צריך להבטיח שלא תגלה אותו לאיש."

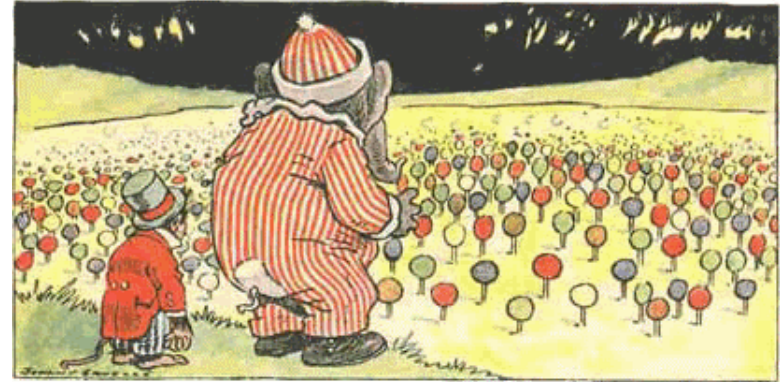
אם היו ממתקים כלשהם שאדי הפיל אהב במיוחד, הרי היו אלה דווקא סוכריות על מקל. לכן, כשסבא קוף אמר לו להתכבד הוא מילא את כל הכיסים בסוכריות היפות. וסבא פיל הכניס אף הוא סוכריות על מקל לכל הכיסים כי רצה לתת אותם למבל הקופה ולמנדי הקופה ולמיקי הקוף ולמוריס הקוף.

אבל אז סבא קוף עבר לקצה השדה והראה לאדי הפיל סככה.

"תשאר כאן ועצום את עיניך חזק, ואל תפתח אותם עד שלא אגיד לך!" אמר סבא קוף.

אדי הפיל בקושי רק יכול היה להחזיק מעמד ולא להציץ, אבל לא הציץ.

אחרי רגע אמר סבא קוף: "פתח עיניים!" בוודאי לא תנחשו לעולם איזו הפתעה הכין סבא קוף לאדי, לכן אספר לכם.

אבל כשאדי הפיל התקרב אליהם ראה כי אלה לא פרחים אלא סוכריות על מקל הצומחים בר.

הסוכריות האדומות היו בטעם תות שדה, הלבנות בטעם וניל, הירוקות בטעם לימון, הצהובות בטעם תפוז, הורודות בטעם דובדבנים והשחורות בטעם שוש.

וכך הגיע אדי הפיל למקום בו חי ברטרם הג'מוס.
ברטרם הג'מוס חי עם אמא שלו לבד
לגמרי בתוך היער ולא הייתה לו סבתא,
שאיתה יכול היה לבלות יום שלם.
לברטרם הג'מוס לא היה גם דוד הרי
הבהמות בעל מאפיה מלאה לחמניות
מתוקות, ולא הייתה לו גם דודה קטי
הקנגורו, בעלת חנות הממתקים.
לברטרם הג'מוס היו רק שלושה אגוזי
קוקוס איתם היה משחק, והוא אפילו לא
טעם גלידה אף פעם!

כשאדי הפיל פתח את עיניו הוא ראה את
האופניים היפים ביותר, כחולים
ומבריקים, עם גלגלי גומי וציפוי ניקל ועם
פעמון קטן שצלצל "טין-טין" בכל נגיעה.
אדי הפיל הודה יפה מאוד לסבא קוף,
ושוב הודה לו ועוד, ועוד, כל כך שמח היה
על המתנה. ואז העלה את סבא קוף על
גבו, עלה על האופניים וחזר למקום בו כל
הקופים ישבו והמתינו להם.
אדי הפיל נתן לכל קוף סוכרייה על מקל,
ואפילו לא הצטער כשלו לעצמו לא
נשארה אף אחת.
ואדי הפיל שוב הודה לכל הקופים, עלה
על האופניים שלו ורכב בכוון ביתה של
סבתא פילה.
אדי הפיל רכב על האופניים החדשים שלו
מהר מאוד ובכל סיבוב צלצל בפעמון, כדי
לא להתנגש עם מישהו שיכול להמצא
בדרך.

אז אתם יכולים להבין כמה ענייה הייתה
האמא של ברטרם הג'מוס.
"שלום אדי!" אמר ברטרם הג'מוס.
"שלום ברטרם!" ענה אדי הפיל.
"יש לך אופניים יפים כל כך, עם הגה
מבריק ופעמון המצלצל 'טין-טין'!" אמר
ברטרם.
אדי הפיל ירד מהאופניים שלו ואמר:
"אתה יכול לרכב עליהם, ברטרם
הג'מוס!" והוא עזר לברטרם הג'מוס
לעלות על האופניים, ולימד אותו איך
לרכב עליהם.
ברטרם הג'מוס רכב על האופניים זמן מה
ואחריו רכב שוב אדי הפיל, והם
השתעשעו ברכיבה, פעם זה ופעם זה.

ההגה המבריק ועם הפעמון שצלצל טין-טין-טין. הוא רכב עד הבית איפה שאמא ג'מוס כבסה בגדים של השכנים.

וברגע שברטרם הג'מוס נעלם מעבר הפינה אדי הפיל התחיל לרוץ מהר, מהר בשביל, עד שהגיע למרכז היער ולביתה של סבתא פילה.

סבתא פילה שמעה את שירתו של אדי הפיל עוד הרבה לפני שיכלה לראותו, והיא יצאה לקראתו.

אדי הפיל חיבק חזק את סבתא פילה וסיפר לה את כל ההרפתקאות שהיו לו בדרך.

סבתא פילה נישקה לו ואמרה: "אתה באמת פיל קטן וחמוד מאוד, אדי הפיל, ואני שמחה מאוד שבאת לבקר אצלי, ושעזרת לחברים שלך בצרתם."

אדי הפיל ידע שהוא צריך להמשיך בדרך לביתה של סבתא פילה, כי עדיין היה רחוק משם. אבל ברטרם הג'מוס נהנה כל כך מרכיבה על האופניים שלאדי הפיל לא היה לב לקחת אותם ממנו.

"אגיד לך מה, ברטרם הג'מוס" אמר בסוף אדי הפיל "אני רוצה לתת לך את האופניים הכחולים, עם צמיגי הגומי, עם הגה מצופה ניקל ועם הפעמון שמצלצל טין-טין-טין!"

עיני ברטרם הג'מוס נצצו באושר, אבל הוא אמר: "אלה אמנם אופניים כחולים ומבריקים יפים מאוד, אדי הפיל, ואני אשמח מאוד לרכב עליהם, אבל אם תתן לי אותם, לא תוכל להנות מהם בעצמך!" "לא, זה בסדר, ברטרם הג'מוס" אמר אדי הפיל "הם שלך. לך, תראה אותם לאמא שלך!"

ואז ברטרם הג'מוס רכב על האופניים הכחולים, עם צמיגי הגומי העבים ועם

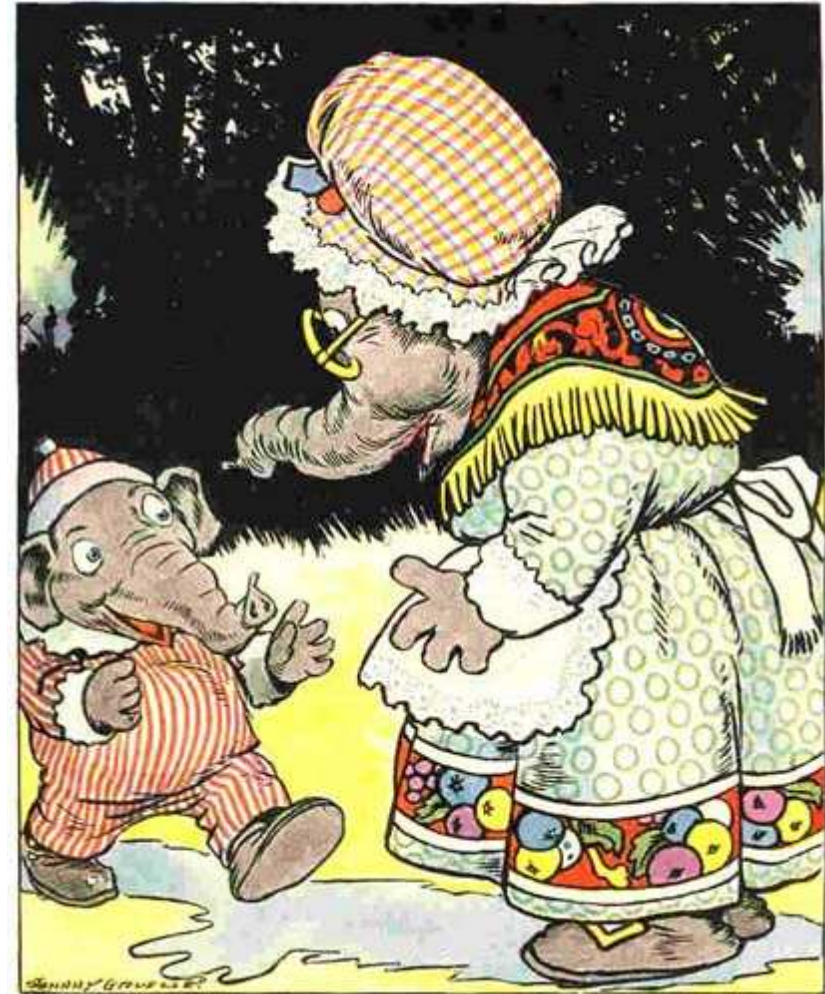

אפילו אילו לא קיבלת שום דבר מסבא קוף, היית בוודאי שמח שעזרת לאמא קוף. וזה שנתת לברטרם הג'מוס את האופניים שכל כך אהבת, היה הדבר היפה ביותר שעשית."

"את יודעת, סבתא" אמר אדי הפיל "מאוד אהבתי את האופניים הכחולים, עם צמיגי הגומי העבים, עם ידיות ההגה המבריקות והפעמון הקטן שצלצל טין-טין-טין. אבל כשנתתי אותם לברטרם הג'מוס הרגשתי איזשהו אושר בפנים."

סבתא פילה הובילה את אדי הפיל לחדר האוכל שלה, לארוחה שבדיוק הכינה, ואחרי הדרך הארוכה אדי הפיל היה רעב מאוד.

הוא אכל עשרים עוגות מעלי דקל, וחמישים ושבע פשטידות פרי ותשעים ושש עוגיות קוקוס, עשרים ביצי בת-יענה והרבה לחם בחמאה.

אבל תוך כדי האכילה הוא נרדם בכסאו.
סבתא פילה לקחה את אדי הפיל על
הידיים ושמה אותו על הספה, ובעצמה
חזרה לעבודתה. היא שרה לעצמה
בשקט, בשקט, כדי לא להפריע לחלומות
היפים שהסתובבו סביב ראשו של אדי,
הפיל החמוד והנדיב.

